Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

FOLK OG LAND

NR. 36 — 8. ÅRGANG | LØRDAG 21. NOVEMBER 1959 | LØSSALG 65 ØRE

Tre nye bøker som gir Waffen SS oppreisning

Waffen SS var underlagt hæren og handlet bare etter dens direktiver og retningslinjer

Norske frivillige går iland i Hamburg

Det er mange av dette blads lesere som har tjenstgjort i Waffen SS og som har måttet bære sin del av byrden ved den nederdrektige nedrakning denne i enhver henseende forbilledlige troppeenhet har vært utsatt for etter krigen fra mange hold.

I dag er den tid igjen kommet at disse kjempere i Waffen SS, de første som tok opp kampen mot verdenskommunismen og satte sitt liv inn på slagmarkene i øst, kan heve hodet i stolthet over den innsats de gjorde. Både ute i verden og her hjemme begynner en å innse at det her dreier seg om mennesker som både moralsk, fysisk og militært raget langt over alle de som senere har kastet smuss på dem. Innsatsen er da også blitt foreviget i en del bøker av forskjellig art.

På det tyske **Plesse Verlag** i Göttingen er det således kommet hele tre bøker som omhandler denne innsats. Vi har tidligere nevnt general Steiners bok **«Die Freiwilligen»**. De to andre er et vakkert billedverk **«Waffen SS im Bild»** med de herligste bilder fra opplæring og kamp, fritid og innsats. Så rent billig faller naturligvis ikke en slik bok med bilder i kunsttrykk, men det må i sannhet være et evig minne å ha for de som kjempet i Waffen SS. Ellers er det også kommet en bok av generaloberst Paul Hausser om **«Waffen SS im Einsatz»**.

I forordet til denne bok skriver generaloberst Guderian bl. a.:

«Unsere Ehre heisst Treue». Dette var det valgsprog som Waffen SS ble oppdratt etter og som det har handlet og kjempet etter under annen verdenskrig. De var trofaste mot sin ed og tapre til døden. Den som har sett dem i kamp må bevitne det. De forble også utover dette, gjennom sammenbruddet, som traff dem særlig hardt og overøste dem med bebreidelser, trofast mot seg selv og mot alle dem som hadde gjort sin plikt mot Tyskland. Deres mønstergyldige opptreden i de tunge etterkrigsår i fangeleirene og foran domstribunalene, deres ubrutte holdning og deres kameratskap og hjelpsomhet beviser det».

— — —

«Vi vil ikke glemme at den europeiske tanke i denne tropp for første gang ble virkeliggjort og at det i den ble knyttet bånd mellom Europas nasjoner som helst ikke bør rives i stykker. Vi vil håpe at det blinde hat og den fullstendige ubekjennskap med europeiske forhold som førte til ruinering av Mellom- og Vest-Europa og til bolsjevisering av Øst-Europa, ennu ikke endelig har beseglet Aftenlandets undergang.».

Når det gjelder den diskriminering som har funnet sted overfor Waffen SS, så er det grunn til å minne om det, forfatteren sterkt understreker, at «feltavdelingene, særlig divisjonene, under hele

Forts. s. 8

FLYKTNINGEÅRET

Hvem har skylden for verdens ulykke?

Den million arabere som har det vondt — — —

Den 23. oktober var noen av Norges fremtredende menn i Kringkastingen — Kongen, Odd Nansen, Gerhardsen, Halvorsen. Alle talte om den elendighet og håpløshet flyktningene levde i. Og det er sant at flyktningene har det vondt. De appellerte også til det norske folks medlidenhet og offervilje. Og det er rett å hjelpe.

Men hele tilstelningen var meget forstemmende —. Alle talere bortsett fra kongen begynte med de tyske konsentrasjonsleirene og med raseforfølgelsene. Det norske folk som kjenner lite til bedraget og hykleriet som er satt i høysetet av «den norske rettsstat», kan vel da ikke unngå å få det inntrykk at det et Hitler og Tyskland som er skyld i flyktninge-problemet. Gerhardsen nevnte raseforfølgelsen. Odd Nansen snakket om Hitlers konsentrasjonsleirer og at «flyktningene kjempet vår kamp».

Ingen sa direkte at Hitler var skyld i flyktningeproblemet, de bare sørget behendig for at folket skulle få det inntrykket.

Sannheten er jo en helt annen. De flyktningene som Hitler hadde ansvaret for sitter for en aldeles overveiende dels vedkommende i utmerkede stillinger. Alle jødene som satt i tyske konsentrasjonsleirer har nå utmerkede stillinger i dag — enten i Tyskland selv eller i Norge eller i Amerika, England, Israel. Serbere, nordmenn, franskmenn osv. som satt i tyske konsentrasjonsleirer, er i dag statsministre, utenriksministre, aktede patrioter med erstatninger, pensjoner o.s.v., Hitlers «ofre» har det sannelig ikke så verst.

Det er Roosevelts ofre som har det vondt.

I Norge har vi en rekke av disse Roosevelts ofre. Ellers er de i dag flyktninger i Argentina, i Brasil, Spania, Eire og andre land. De kan ikke komme hjem til sine fedreland fordi Roosevelt gav dem bort til Sovjetsamveldet.

15 millioner tyske flyktninger har Roosevelt også på sin samvittighet ved avtalen med Stalin i Jalta. Denne avtalen ble stadfestet i Potsdam av Amerikas neste president.

Eisenhover sendte 1 million ukrainere i døden, eller til lange fengselsstraffer ved å

(Forts. s. 6).

«De kan ikke komme hjem til sine fedreland fordi Roosevelt gav dem bort til Stalin — — —»

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

OLGA BJONER:

Svik

Å svike, det er med vilje og vitende å forråde, å falle i ryggen på den eller de ting en skule være moralsk forpliktet til å være tro imot. Det er å misbruke de andres tillit, det er å gå mørkemannsveg. Den som med overlegg sviker slekt, venner, fedreland eller idéer en i sitt indre tror på og er gått inn for, er et mindreverdig menneske.

En kan selvfølgelig komme til å svike uten at det er villet, det kan skyldes uforstand eller feilvurdering. En slik feilvurdering får en håpe var grunnen til at styremaktene i tredveårene ødela forsvaret og derfor var skyld i at de allierte greide å føre krigen inn på norsk område med all den ulykke som uvegerlig følger i krigens spor. Jeg vil ikke tro at de styrende ønsket denne utvikling, det kom vel heller av manglende evne til å vurdere.

Det er mange titusener av oss her i landet som har fått landssvikerstemplet på seg. Men er det noen selv av dommerne som for fullt alvor tror at titusener av nordmenn ville svike landet sitt? Selvfølgelig fantes det også blant dem mindreverdige individer som ikke alltid lot sine handlinger diktere av ideelle grunner, slik er det jo overalt. De er i dag forsvunnet i den store ubemerkethet. Nei, det vi ønsket var naturligvis å prøve å berge landet i en farlig tid da de sviktet som vakt skulle være. Det var kjærligheten til landet som drev oss til å gå inn i NS.

Alle de som var med og stenet oss i hine hårde tider har oversett én ting: Hva ville skjedd om tyskerne hadde vunnet krigen, og det så ikke fantes en norsk regjering til å hevde landets interesser og verne om dets frihet? Sannsynligvis ville Norge da ha blitt et protektorat. Dette var så skremmende at det fikk oss til å søke dit hen hvor dette kunne hindres.

Men det var ikke bare disse hensyn som spilte inn, særlig blant bøndene. NS-programmet fallt i mangt og meget sammen med Norges Bondelags linjer. Her skal bare nevnes et par ting: Mellbye ivret i sin tid for at Norge skulle bli en korporativ stat, at landets styre skulle løftes ut av partipolitikken og bygge på representanter fra de forskjellige fagorganisasjoner. Det samme mente NS. Mellbye ga også ofte uttrykk for at Bondelaget burde skifte navn til Bondesambandet. Dette ble gjort under okkupasjonen. Dessuten ga programmet klart til kjenne, at NS ville arbeide for likestilling mellom bondenæringen og andre erverv. Ikke noe under at så mange bønder fant veien dit. De fleste var vel trett av resolusjoner og henstillinger som ikke førte fram, de forlangte handling, og det mente de kunne oppnåes gjennom NS. Men det viktigste var nok dette å bygge en mur mot kommunismen, det ville både N. B. og NS.Det var en linje i Norges Bondelags syn på denne sak som førte like inn til NS. Men nok om dette. La oss heller se litt på konsekvensen av det som er skjedd.

Vi ble dømt og straffet fordi vi ikke fulgte den rømte regjerings parole, der den satt borte i London, hovedstaden i det landet som hadde brakt ulykken over vårt folk. Vi mente og mener at den hadde ikke rett til å gi slike paroler og påbud. Men følgen av dette er at vi er forpliktet til å lyde en regjering, hva den enn måtte finne på i en viss situasjon. Et lite tankeeksperiment: La oss si at det blir krig mellom øst og vest, vestmaktene setter seg fast i Norge og regjeringen rømmer til Moskva. Har vi noen garanti for at så ikke kan skje? Følgelig må det norske folk da drive all slags sabotasje og undergrunnsarbeide til fordel for Russland, enda den overveiende del av det heller ville stå på vestmaktenes side, ellers vil det bli straffet for «landssvik», når tiden er der.

Et annet eksempel: Skulle en eventuell krig mellom øst og vest ende med seir for østblokken, da vil Adenauer i Vest-Tyskland og hans medarbeidere bli dømt og henrettet for «landssvik» — de har jo samarbeidet med «fienden», — mens hundretusener av tilhengere ville bli satt i konsentrasjonsleirer med svikerstemplet og svikerdom på seg. Så enkelt og så farlig er det i dag.

Så over til noe annet. Jeg blir ofte spurt om hva Forbundet egentlig tar sikte på. Det er meget lett å svare på. En tilstreber bare den ting, at det må bli foretatt en ny vurdering av rettsoppgjøret. Nå da de opprørte og oppagiterte sinnene fra 1945 er falt mere til ro, ville det være på sin plass å ta saken opp. Gyldigheten av rettsoppgjøret måtte forelegges en helt ut nøytral, en objektiv instans, hvor både myndighetene og vi fikk anledning til å legge fram det materiale som foreligger. En slik avgjørelse måtte alle bøye seg for, uansett resultat. Da ville det bli ro om rettsoppgjøret som ligger og verker som en byll på samfundet i dag. Og mener de styrende at oppgjøret er riktig, at det står for alle retter, da skulle de ikke behøve å være redd en slik vurdering. Derfor må en undre seg over statsmaktenes avvisende holdning i denne saken. Den som i det siste bl.a. har manifestert seg ved frykten for å delta selv i det europeiske samarbeid — til forsvar av menneskerettighetene. De skulle vel ikke være redde for utfallet av en objektiv gransking?

Vi for vår del er ikke redde for å underkaste oss en slik revisjon av rettsoppgjøret. Skulle resultatet gå oss i mot skal vi også vite å ta konsekvensen av nederlaget. Dårligere er vi ikke.

Olga Bjoner.

Armener som ikke kjenner Quisling!

Erwand Dschanian:
MITT LIV I SOVJET

Dreyers Forlag.

Den sovjetrussiske — eller nærmere bestemt armenske — danser Erwand Dschanian, som for tiden er bosatt i Norge, har på Dreyers Forlag gitt ut en bok om sitt liv og sine opplevelser. En kunne kanskje ha ventet å finne visse avsløringer om det system han levet under i Sovjetsamveldet, men det er lite av den slags. Formodentlig vil forfatteren ikke kaste alle broer av til fedrelandet.

Men ellers er det interessant nok det han forteller om sitt bevegede liv i røde kunstnerkretser. Det er mye fyll og mye kvinnfolkhistorier, men det er også hardt og målbevisst arbeid i kunstens tempel.

Særlig interessant er det han forteller om de nasjonale motsetninger blant Sovjetsamveldets forskjellige folkeslag. Selv er han på sitt vis en brennende armensk patriot, og han har som regel ikke så mye til overs for folk av de andre folkeslag, særlig later det til at han missliker jødene.

Skal en dømme etter denne bok, så har kunstnerne i Sovjetsamveldet, iallfall danserne og artistene, utstrakt anledning til å drive sin «geskjeft» på privatkapitalistisk basis. De får selv de inntekter de skaffer seg ved å arrangere forestillinger, og noen ganger svømmer de i penger, andre ganger er kassen tom — akkurat som her i landet.

Boken er skrevet nærmest som en roman og det er en fargerik og fremmed verden en føres inn i, men hvis en som undertegnede leste boken for å finne holdepunkter til en virkelig bedømmelse av forholdene i det røde kjemperike, så blir en skuffet. Ja, det later sogar til at forfatteren ikke engang har hørt Vidkun Quislings navn, siden han flere ganger kan snakke om Nansenhjelpen til Armenia uten å nevne navnet på den mann som gjennomførte hjelpeaksjonen ute i marken. Eller kanskje er det slik at det fremdeles er tabu i Norge å nevne navnet på den mann som reddet millioner av menneskeliv?

O. M.

Hva er egentlig «rock'n roll»?

Jeg har fra en venn i Virginia fått tilsendt et avisutklipp, der en innsender henleder oppmerksomheten på noe av det som foregår i mange offentlige skoler i USA uten at de ansvarlige instanser har tatt affære.

Blant annet har det vakt voldsomt røre at ten-åringene på en skole i Norfolk kommer en halv time før skoletid hver morgen for å praktisere «rock 'n roll» i gymnastikksalen til medbragt grammofonmusikk.

Det heter at denne form for «gymnastikk» er en appell til de laveste og mest primitive instinkter, at rock'n roll er en direkte avlegger av den afrikanske jungels sex-orgier med sine opphissende trommer. Og at de mest fremtredende utøvere av rock'n roll nettopp er de fremmelige etterkommere i USA av slike primitive stammer.

Men denne «moderne» jungeldans er mere nedbrytende for den hvite rase enn de innfødtes hissende rock'n roll-trommer gjennom århundrer er for negrene. Ikke bare fordi negertrommenes hissende tam-tam hører med til jungelens barbari, men fordi den ekstatiske opphisselse som griper Vestens ungdom med rock'n roll-bevegelsene fører til en seksuell opphisselse uten normal utløsning, men — som ved nevnte skole — fører til kollektiv selvbesmittelse. I jungelen har den på sitt vis et «naturlig» forløp idet den fører til masse-parring.

Hvis man vil overbevise seg om denne tendens i rock 'n roll, heter det, så skal man studere dansernes suggestive bevegelser og vridninger som bare er svakt kamuflert imitasjon av seksuelt ekstreme bevegelser.

Det er dertil en «dans» som virker degenererende på det sentrale nervesystem, og i neste omgang på det mentale, — noe man opprinnelig ikke var oppmerksom på.

Av nevnte artikkel fremgår videre at de som først og fremst skulle ha plikt til å advare og beskytte ungdommen: lærerstanden og presteskapet forholder seg tause, stort sett. Samtidig som pressen, filmen, teater og forlag bidrar til å stimulere den primitive og uhemmede sex-utfoldelse.

Nettop autoriteter som skulle ta avstand fra spekulasjonen i alt som river ned, mot den i verdensmålestokk organiserte ødeleggelse av ungdommen, mot former for underholdning og dans

> «som er like vulgær og fornedrende som de seksuelle danser blant Voodo tilbederne på Haiti, danser som betraktes som de mest degraderende bevegelser menneskelige vesener kan hengi seg til».

Slike barbariske former for «dans» er på sitt vis naturlige former for folkegrupper som fremdeles befinner seg på fortidens barbar-stadium.

Men overført til Vestens sivilisasjon blir de kunstige og degenererende i en grad som bare kan bidra til å bryte ned selve ryggraden i den hvite rase, som i dag representerer et foruroligende mindretall overfor de enorme folkemasser som truer med å velte inn over det resterende Europa fra Asia.

*

Over alt er fienden forlengst innenfor murene med sin alt omfattende og merkantiliserte propaganda for det som trekker ned, alt som svekker selvoppholdelsesdriften og leder oppmerksomheten bort fra det som er den store overhengende trussel i dag.

Og i deres kjølvann medløpernes store flokk.

Sentinel.

Pass på tillitsmenn!

Vi vil minne om at tiden nå er inne til å arbeide for å nå det minstemål som er satt opp for hvert fylke. Oppgaver er sendt til hver enkelt. Det gjelder innsamling til Forbundet og tegning av abonnenter til Folk og Land.

La det gå sport i saken, la os se hvem som kommer først i mål og hvem som når mere enn målet. Det skulle på mange måter være lettere å arbeide nå enn for en tid siden. Som en tillitsmann skriver:

«Det er ofte å høre uttrykket: Det nytter ikke». Men det viser seg at det kan bli resultater hvis man går helhjertet inn for saken».

Ja dette har vi sett eksempler på mere enn en gang nå i høst. Derfor tillitsmenn: Gå igang med friskt mot. Det er jo sannhet og rett vi kjemper for.

Organisasjonsutvalget.

Løssalg av
FOLK OG LAND
i Oslo

Foruten hos Helge Johannesen, Teatergt. 6 og Elima, Ole Vigs gt. 13, er Folk og Land nå også å få kjøpt i Narvesens Kiosk i Stortingsgaten, vis a vis Cecil.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

FOLK OG LAND
UAVHENGIG UKEAVIS
Redaktører:
ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Norsk rasepolitikk

Når en opprørsk neger nede i Sør-Afrikasambandet blir drept under voldsomme opptøyer i forbindelse med voldelig overfall på hvite kvinner og barn, så slår de norske aviser dette opp med svært typer over hele siden. Da er det grusom misshandling av de innfødte. For naturligvis bør de innfødte få lov til å storme ølbarene som protest mot at de ikke lenger får lov til å brenne hjemme, og naturligvis bør politiet la dem få ha den fornøyelsen å slå ihjel noen hvite familier innimellom.

Når tre norske sjøgutter i grov og beruset rasearroganse hiver en perser overbord til haiene og senere blir arrestert for denne sjofle forbrytelse, så slår de norske aviser det også opp. Men nå hetses det ikke lenger mot drapsmennene. Tvertimot. Nå gjelder det å fri dem for følgene av deres rasehovmot. Nå skal Persias «beste advokat» å 100 000 kroner engasjeres, og de norske skattytere må bare være glad til og juble over alt ialt å skulle ut med en kvart million, for at norske rasemordere ustraffet og uhindret skal få myrde persere i deres eget land.

De folk som dette blad representerer, er som bekjent grumme og foraktelige raseforbrytere, fordi vi sier: la nordmenn og andre hvite folkeslag passe sine egne saker og forsvare sine egne posisjoner. La oss holde vår sti ren. Vi har ingen trang til å undertrykke andre raser, men vi har heller ingen trang til å bli undertrykket, og vi ser ingen lykke og fordel i at de raseegenskaper vi naturligvis selv setter høyt, fordi de er våre, skal bli utvannet og utvasket av fremmed blod. La neger være neger og hvit være hvit, er vårt synspunkt, på samme måte som Kipling i det forgudede britiske Empire sa at East are East and West are West and never the two shall meet.

De folk som synes vi er forbrytere fordi vi hevder en slik oppfatning, de hevder altså selv — slik som nå i affæren i Persia — at vel passer det godt i de rødes kram å rope hurra for all uro og alt opprør i verden, vel er det foraktelig og forbrytersk at politiet i Sør-Afrika for å opprettholde respekten for lov og rett og for å beskytte hvite familier, løsner skudd mot halvville og opprørske negre, men selvsagt bør norske sjøfolk uhindret få begi seg ned til Persia og kaste innfødte for haiene. Og griper formastelige innfødte myndigheter inn mot det, så må det trues og lokkes, og da må Persias dyreste advokat engasjeres for norske skattyderes regning.

Om smak og behag skal man ikke diskutere. Og når alt kommer til alt, så risikerer vi naturligvis at den store humanist og kristendomsfiende Langfeldt, Hamsuns plageånd og «dommer» erakter at også vi har svekkede sjelsevner, som ikke forstår den subtile forskjell mellom politisk snadder og realpolitisk brutalitet.

Det underlige tvekjønnede blad «Farmand» forteller i siste nummer, med det engelske blad «The Economist» som kilde, det som «Folk og Land» allerede forlengst har slått fast, at de såkalte «raseuroligheter» i Sør-Afrikasambandet, som har voldt de norske aviser så megen moralsk indignasjon, skyldes «myndighetens forsøk på å stanse de afrikanske kvinners hjemmebrenning og tvinge negrene til å slukke sin tørst i statens ølhaller — — —».

Vel, ikke rettere enn vi vet, så er det forbud mot hjemmebrenning i Norge også, og dermed tvinger regjeringen Gerhardsen også de norske negre til «å slukke sin tørst i statens ølhaller», hvilket vil si det Vinmonopol som statens økonomi er så sørgelig av hengig av. Hvorfor fortelle ikke «forretningsbladet» Farmand denne selvfølgelige sannhet istedenfor å leflu med tåpeligheten og dårskapen? Er det for ikke å bli utsatt for det drepende våpen som de røde har oppfunnet for å kvele all fornuftig opposisjon, dette å bli beskyldt for å være nynazist eller ny fascist? Eller er det fordi bladet underkjenner intelligensen til de generøse annonsører som det i sin redaksjonelle ledelse pleier så omhyggelig?

Vi for vår del tror ikke at disse annonsørers dårskap er like stor som deres økonomiske evne. Vi tror at de innerst inne forstår at alt dette vrøvlet «Farmand» av «økonomiske hensyn» presterer med hets mot tyskerne, historieforvrengning rettet mot NS, og rasevrøvl, ene og alene tjener det røde undergravningsarbeid.

Det norske næringsliv forstod iallfall under okkupasjonen å støtte opp om Europas kamp mot kommunismen — noe som tilslutningen til Deutsche Handelskammer in Norwegen og mye annet beviser — så hvorfor skal «Farmand» tro at de næringsdrivende er blitt så mye mere uintelligente idag?

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Statuttene for Handelskammeret bestemmer i § 5: Ordinært medlemsskap må søkes skriftlig, og godkjennelse skjer ved simpelt stemmeflertall i styret — —

Fortsatt medlemsfortegnelse:

A/S Haldens Skotøifabrik, Halden.

Hallan & Co. A/S, Schachtel- u. Kofferfabrik, Malmøgt. 7, Oslo.

Brødrene Hallén, Handschuhfabrik, Holtsgt. 24 B, Oslo.

Dr. techn. ing. Jørgen Hals, Architekt, Fr. Nansens pl. 8, VII, Oslo.

Eigil Halsaa, Agenturer., Storgt. 22, Oslo.

Rolf I. Halseth A/S, Kolonialwaren engros, Fjordgt. 10, Trondheim.

H. Halvorsen, Papier u. Kurzwaren engros, Jomfrugt. 17 b, Trondhem.

Disponent Oscar Halvorsen, Norsk Sekk-Kompani A/S, Moss.

Thv. Halvorsen A/S, Schiffsreederei, Versicherung, Bergen.

Hj. Handberg & Co., Export v. Tran, Ölen, Fässern, Munkedamsvn. 53 B, Oslo.

Ved slutten av det første forretningsår (31. mars 1941) tellet Det Tyske Handelskammer i Norge 512 tyske og 833 norske medlemmer. Vi fortsetter medlemslisten i neste nr.

HISTORIEFORFALSKNING

Kan et folk bygge sin fremtid på den?

Historieforfalskningen sier at tyskerne kom hit for å hjelpe Quisling i å danne regjering.

Sannheten er at engelskmennene tvang Hitler til å besette Norge.

Historieforfalskningen sier at Norge hele tiden var i krig med Tyskland, og at det var krigshandlinger under hele okkupasjonstiden.

Sannheten er at den norske regjering kapitulerte og overlot Norge til okkupasjonsmakten.

Historieforfalskningen sier at samarbeide med okkupasjonsmakten var straffbart etter paragraf 86 i straffeloven og således landssvik.

Sannheten er at et samarbeid med okkupasjonsmakten er både lovlig og ønskelig etfolkeretten.

Historieforfalskningen hevder da at NS-folks samarbeid med tyskerne må karakteriseres som et samarbeide med fienden, mens andre nordmenns samarbeid med tyskerne må karakteriseres som et samarbeid med okkupasjonsmakten.

Sannheten er at et samarbeid med okkupasjonsmakten må rette seg etter folkerettens bestemmelse og ikke etter vilkårlige bestemmelser av en norsk rett.

Historieforfalskningen hevder at Norge i 1945 på ny ble en rettsstat.

Sannheten er at Norge gjeninnførte flere rettsbegreper, som i dag karakteriseres som middelalderske og som stridende mot folkeretten:

1. **Ulikhet for loven.**

NS folks samarbeid med okkupasjonsmakten er straffbart selv om det er i overensstemmelse med folkeretten og ikke kommer i konflikt med norsk straffelov.

Andre nordmenns samarbeid med okkupasjonsmakten er ikke straffbart hvis det ikke kommer i konflikt med norsk straffelov.

2. **Straff uten dom.**

Dødsstraff, frihetsberøvelse og konfiskasjon er gjeninnført i norsk straffelovgivning, uten domfellelse i skyldspørsmålet.

Skyldspørsmålet ble ikke tatt opp for hver enkelt NS mann, men ble avgjort kollektivt i London 2 år før straffutmålingen.

Dette er kollektiv straff for livsanskuelse, og strider mot menneskerettighetene.

Hvordan kan et folk som har slike synder på sin samvittighet fare videre uten syndsbekjennelse?

Da Abraham bad for Sodoma lovet Herren å spare byen hvis det var 10 rettferdige i den. Som vi vet, ble byen ikke spart. Fins det 10 rettferdige blant de styrende her i Norge som vil revidere landssvikoppgjøret, som vil ta bort den kollektive straff, oppheve landssvikoven og gi æresoppreisning til de urettferdig dømte?

Eller skal det norske folk dele Sodomas skjebne?

O. K.

En Mogensk parallell

I siste nummer av «Farmand» tar Victor Mogens tilorde i striden mellom Høyre og Libertas. Han minner i den forbindelse om at det ikke er første gang slike ting hender med Hambro som hovedaktør, og peker på Hambros aksjon mot Fedrelandslaget i sin tid. Mogens siterer av et brev han som fungerende formann i Fedrelandslaget dengang fikk fra Hambro: «Jeg kan bare beklage at vi mangler en lovbestemmelse som kunne gjøre det mulig å reise tiltale mot Fedrelandslaget for illojal konkurranse» (nemlig om pengene, tilføyer Mogens, F.-laget konkurrerte ikke med Høyre om stemmene, like så lite som Libertas gjør det idag).

Naturligvis later Mogens som han ikke skjønner hvorfor Hambro som partipolitikkens mest hårdkokte representant alltid går og *må* gå til angrep på organisasjoner som bare ved å eksistere er en misstillitserklæring til de politiske partier, men det er han ikke alene om, så jeg skal ikke feste meg ved det.

Det er det Mogens skriver om den sørgelige utvikling de har hatt de som hørte til den «stab av unge, begeistrede medarbeidere» Fedrelandslaget hadde i sin tid, og når han i den forbindelse nevner alle de inntørkede og avmagnetiserte tidligere Fedrelandsfolk som nå sitter i Høyre som sekretærer og redaktører, at jeg må minne Mogens om *hvor* de verdifulle og karakterfaste elementer i Fedrelandslaget ble av. De tok konsekvensen av de råtne borgerlige partiers holdning i kampen mot marxismen, de ofret *mere* enn jobben som utenriksskronikør i kringkastingen, som Mogens gråter over, de ofret *hele* sin tilværelse, mange av dem, som Quisling f. eks., også livet, i den kamp mot kommunismen som Fedrelandslaget gikk inn for i mange ord, men lite gjerning. Derfor er det når alt kommer til alt liten forskjell mellom alle de som på hver sin måte tjente marxismen i den store oppgjørets stund, enten de heter Furubotn, Gerhardsen, Hambro eller Victor Mogens. Den siste har intet å skulle ha sagt de dessillusjonerte sekretærer og redaktører i Hambropartiet. For alle disse tidligere Fedrelandslagsfolk svek sin fane i propagandastormens hvirvler i hine harde år, da det var behageligere å tute med de marxistiske ulver og de hambroske får, enn å stemme ryggen mot en «nasjonal» innsats ledet av en bande bortløpne rødegardister.

Også en X-Fedrelandslagsmann.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Hans Egede Nissen:

DRIVMAKTER i HISTORIA

Det var en svartskjegget eventyrer og internasjonal charlatan som het Karl Marx. Han var født i Trier i Tyskland 1818 og døde i London 1883. Jeg skal ikke her regne opp alt det nederdrektige som hithører fra denne frigide teoretikers studerkammer, det er for vel kjent alt sammen, vi har fått kjenne det på kroppen mer eller mindre allesammen. Jeg vil på ingen måte undervurdere den skjæbnesvangre innflytelse denne ene giftplante har utøvet i vår germanske verden, et blåøyet, naivt og ikkereflekterende menneskeslag, som dessverre har lett for å bite på et så fett agn som materialismens agnor blir fint skjult under. For Karl Marx var det 19. århundredes ypperste profet for det største galimatias og åndsformørkede nonsens som noensinne er utklekket på vår planet, nemlig den materialistiske historieoppfatning, populært kalt marxismen, etter sitt schizofrene opphav. Jeg vemmes rent ved å nevne den forferdelige langhalm han utgav i 1867 under navnet «Das Kapital». Da utkom første bind, de to andre bind ble utgitt etter Marx's død av en tysker som het Friederich Engels. Den som en gang har tersket og pugget seg gjennom dette quasivitenskapelige sludder, gjør det ikke opp igjen. Men det er typisk at en rekke akademikere og folk som ville gjelde for å være créme de la créme av intelligensen her på berget i begynnelsen av det tyvende århundrede gikk i Karl Marx felle for full musikk.

Hva sa ikke den belaurede hoffpoet Arnulf Øverland i en ubevoktet stund! Arnulf Øverland har ordet: «Å sprede

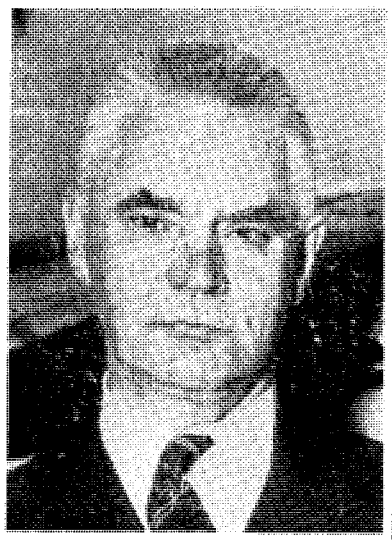

En av de ledende froskeperspektivets menn her på berget Halvdan Koht

marxismens gift har i de seneer år været min kjæreste beskjeftigelse»! — Han fikk såmen kunstnerlønn for sin bragd, den å innpode giften i det norske folk. Men Øverland var ikke alene om å handle så uvettig og antinorsk, selv om han er en av de største debitorer i regnskapet om giftimporten til Norge, så en fristes til med Kristus å si: Den som forarger en av disse mine minste, det var bedre det var hengt en møllesten om hans hals og han var senket i havsens dyp. Nå, Øverland fikk laurbærkrans istedet for møllesten!

Gråt, mitt elskede land!

For det var mange, altfor mange av den såkalte kulturkrets, åndslivets bannerførere, intelligentsian fra Theaterkaféen til Grand, som satte seg ved profeten Marx's føtter og med begjærlighet slukte det kvasivitenskapelige vås, som de teoretisk ikke forstod en døyt av, men desto lettere forstod de konsekvensen av materialismens absolutte fordring om frigjøring fra alle de konvensjoner, fordommer og hemninger av juridisk, moralsk, religiøs, sosial og ikke minst almenmenneskelig psykologisk art, som sikret vår stamme i en uoverskuelig framtid fra å dø av den sykdom som Bjørnson så treffende kaller **rust på folkeviljen.**

Nettopp denne rust, var det Øverland kalte gift, og vi vet alle at rust medfører blodforgiftning. Det er betegnende at Karl Marx's yndlingsforfatter var Moleschot, som formet det pyramidale delirium: «Der Mensch ist was er isst». Hvilket geniale nonsens betyr: Mennesket er hva det eter.

Etter denne kompasstrek styrte så politikere og andre bolde intellektuelle verden inn i et fordervet 1939.

Med ett pennestrøk visket disse demoner ut hele åndslivet, religion og moral, kunst og vitenskap, borte som støv for vind var det sterke, malmfulle og forgjettende ord: Hva gagner det et menneske om det vinner den hele verden, men tar skade på sin sjel? Den materialistiske historieoppfatning som stiller stoff og økonomi fram som absolutte prinsipper i stedet for mennesket med ånd og sjel, en slik abnorm bytting av en doktrine har ingen historie, gir avkall på historie. Forenklet og ført ned på en linje betyr den materialistiske historieoppfatning at menneskets oppgave er å passe sin fordøyelse. Det er i virkeligheten det 20de århundredes største skjensel og skam at såkalte ledende politikere, akademikere, kort sagt en slags åndselite, gjorde magen til målestokk for det menneskelige. At mennesket ikke lever av brød alene, den lære var opium for folket!

At disse anarko-nihilistiske foregangsmenn helt underslo at de selv i nedbrytende mening var drivkrefter i historien, det hører med til belysning av kvaliteten av den åndsvirksomhet som denne intelligentsia presterte. De kunne bare ett: Det å ødelegge på en elegant måte. Deres dialektiske skjema tillot dem å brilliere med en umåteholden taletrengthet, en gold, abstrakt intellektualisme. Med Mikjel Fønhus vil jeg bare si: Det skrek fra Kverviljuvet. Deres to schlagere var klassekamp og religion som folkenes opium. Knut Hamsun skrev en gang til bladet «Klassekampen»: Klassekampen — hvad er det? Kamp for ingen klasse eller for en? De vet nok at begge deler er **like umulige i dette liv.**

Marx arbeidet med en rekke teorier om hvorledes hans dennesidige tusensårsrike skulle komme som et brev med posten. Marx var naturligvis konsekvent determinist og særlig profeterte han om den kommende **katastrofe.** Katastrofen kom da også, men ikke etter Marx' resept. Den kjedereaksjon som Marx og hans trådtrekkere i Worlds High Finance Bank Ltd. satte i gang har om sider nådd Kina med derav følgende uoverskuelige perspektiver. For nå er faren ikke lenger i første rekke rød, men gul. De gule millioner er på marsj vestover - den nye Djengis Khan eller Batu Kahn, eller Attilla har kadrene i orden.

*

En av de ledende froskeperspektivets menn her på berget heter Halvdan Koht. I

(Forts. s. 6).

Gravstøtten over Marx på London Highgate Cemetery

BAK KULISSENE:

OG SLIK KOM KRIGEN - -

Festen i den polske ambassade 2. juli 1939

Fyrverkeri

2. juli 1939. En stor sten hviler på Frankrikes hjerte: Må franskmennene dø for Danzig? Må de ut i tilintetgjørelseskrigen fordi deres regjering har gitt den polske stat et vanvittig garantiløfte? Må de i døden fordi polakkene er slått med blindhet? En dyp gru har grepet menneskene, men den polske sendmann i Paris, herr Lukasiewicz gir en fest: han vil vise verden at Polen ikke har mistet nervene.

«Himlen er med oss», slik hilser han alle, og mener med det at det denne varme sommeraften da festen holdes, for første gang på lenge ikke regner. Det er ikke mere enn 8 uker siden denne herre sa noe annet — da var han hos Laval og denne besvor ham å få sin regjering **til å føre en forsiktig og** vel overveiet politikk. Men herr Lukasiewicz svarte foraktelig: «Vi vil tvinge dem til å gå til krig!»

Gjestene er henrykt over det syn som bys dem: bordet, som står på gressplenen, er dekket med flammerøde duker og på dem brenner mange vokslys i yppige sølvstaker. Uavbrutt spiller musikken, parene danser og man ser over alt vakre kvinner. — Som den polske sendemann Lipski i Berlin, har også Lukasiewicz det prinsipp å velge ut sine gjester mindre etter navn enn etter damenes skjønnhet. Men selvfølgelig møtes her Polens politiske venner — herr Reynaud og herr Hore-Belisha, Englands jødiske krigsminister, prinsesse Sixtus av Bourbon-Parma, prinsessen av Faucigny-Lucinge og rotschildene. Fruen til pianisten Arthur Rubinstein, som også er til stede, har en kjole av bare bånd, og minner, som man ondskapsfullt bemerker, mere om et juletre, men da hun ved 1-tiden om natten danser en mazurka med den polske sendemann og båndene flagrer om henne, er alle revet med og klapper rasende sitt bifall. En sann rus har grepet alle — ingen tenker på å gå — man har allerede måttet fornye lysene tre ganger.

«Wonderful, your dancing!» sier en amerikanerinne til grev Moll, den polske ambassaderåd, men han rykker til — for han hadde forstått det slik at hun ville si noe om Danzig — —. Og så begynner fyrverkeriet. **Rakettene stiger,** solene ruller og spruter, en kaskade av sølv regner ned over trærnes mørke, og så — ledsagt av et høyt Å og håndklapp — brenner plutselig en stor polsk ørn mot natthimmelen. Men nå hender det noe spøkelsesaktig - de blinkende lys i dens venstre ving slukker for tidlig, det er som om vingen skulle brekke, nå forsvinner også den høyre ving før ilden i den er helt utbrent, kropp og hode lyser fremdeles, men ser ut som hjelpeløse deler av et lik, og så faller også disse rester brennende til jorden. Hurtig styrter tjenerne frem for å slukke flammerestene.

Selskapet står der som lammet av skrekk. Da faller musikken inn igjen, den polske sendemann roper febrilsk «polonese» — han griper den nærmeste dame og fører an i en polonese som går over fra skritt til en vill dans, hvor alle søker å skjule sin skrekk.

Klokken er allerede seks om morgenen da gjestene endelig tar avskjed. Ikke alle er begeistret. og forfatteren Fabre-Luce, som sammen med en venn går ned over Rue St. Dominique til Alexander-broen, sier ettertenksomt: «Jeg har hele natten ikke kunnet fri meg fra den forestilling at det hele var en avskjedsfest — også et tidligere Polen gikk til grunne i en orgie, i hvilken den siste polske konge søkte å glemme hvorledes det virkelig var f... hans land — — —».

(Neste gang: En parade og dens bakside).

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

SLIK DØDE FALANGENS GRUNNLEGGER

José Antonio Primo de Rivera

For «Folk og Land» av Vicente Tàlon Ortiz

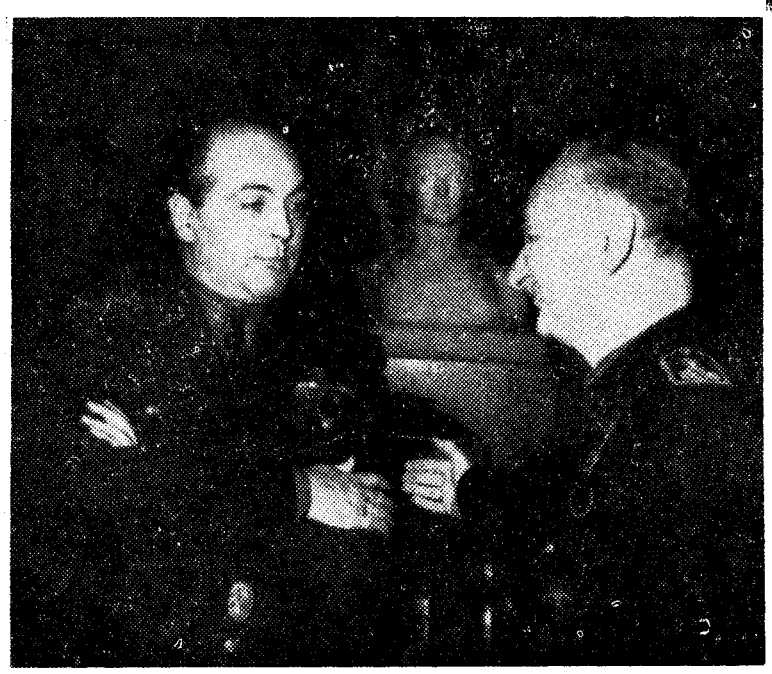

Mellom den nåværende minister for Falangen José Solis og den tidligere minister for Falangen, nåværende minister for boligspørsmål José Luis Arrase, sees en byste av José Antonio Primo de Rivera

Europa kjenner martyrene. Det finnes en europeisk martyrtradisjon som begynner dengang da tusener av kristne ble revet i stykker på arenaene i de romerske sirkuser. Disse første kristne ble med deres alvor og entusiasme et slags typebilde på martyren som dør uten å klage, uten skrekk, uten å tigge om nåde, martyren som ikke kaster seg for bødlens føtter for å be om nåde, men som hever sitt blikk mot fiendens ansikt og forvirrer ham med sin tro og sin tapperhet. Det finnes også en annen type martyrer, som går til sin offergjerning med irrasjonell fanatisme, som frivillig kaster seg i dødens armer, og som ikke flykter for faren men villig tilbyr seg som offer for fiendens klør.

Den europeiske martyr, den sanne martyr, hører ikke til disse siste. Den europeiske martyr vet når han står foran bødlen at han har gjort det som var mulig for å undfly denne avslutning. Han vet at han har kjempet uten svakhet og uten feighet, at han har vært tapper og samtidig forslagen, at han hvert øyeblikk har søkt å handle uten å bli tatt, fordi dette ville bety en luke i rekkene til sannhetens forkjempere og en kraft mindre i kampen mot løgnen, en triumf for fienden.

Og når denne europeiske martyr, denne tradisjonelle martyr, faller i fiendens hånd, aksepterer han, trass i sin vilje til å leve, likevel døden, uten glede, men med standhaftighet. Uten melodramatiske gester. Alvorlig. Som en mann.

*

I november 1936 døde den spanske Falangens grunnlegger, José Antonio Primo de Rivera på denne måten foran de kommunistiske geværmunninger. Siden 1933 hadde han vært de spanske nasjonalisters fremste forkjemper. Han hadde ikke behøvet å gå ut på gaten for å vise arbeiderne veien til den sanne, sosiale rettferd. Men han gav avkall på sin sosiale og økonomiske stilling, sine forhåpninger, sin fredelige tilværelse. Han dro på seg den nasjonalsyndikalistiske revolusjons enkle blå skjorte og påtok seg den mest utsatte post i kampen mot kommunismen.

Fra 1933 til 1936 så José Antonio sine nærmeste medarbeidere og mange andre medlemmer av Falangen dø. Hver gang José Antonio fikk bud om at en ny kamerat var blitt myrdet, sa han: «Velsignet være Falangen hvis den lar oss dø for Spanias frelse». I Falangens hymne «Cara al Sol» finnes det en linje hvor det uttrykkes en rolig forakt for døden: «Døden skal finne meg hvis den søker meg — og jeg skal ikke snu meg og se Deg igjen». Og i det røde fengsel i Alicante skrev han dagen før han ble skutt: «Hva min død angår, så imøteser jeg den uten glede, for det er bittert å dø i min alder (han var da 33 år). Gud lar det skje som et offer, for delvis å forsone alt unødvendig og egoistisk som har vært i mitt liv. Jeg tilgir av hele min sjel alle som har gjort meg vondt eller skadet meg, uten unntagelse, og jeg ber alle dem tilgi meg som jeg er skyldig overfor med små eller store forurettelser».

I et øyeblikk da mange prøver å gjøre opprør og roper på hevn, skrev José Antonio slik, med samme tålmodighet som en munk som har tilbrakt hele sitt liv i hengiven tjeneste for Gud. Hans siste vilje og testamente var meget enkelt. Han bad om at hans blod måtte bli fjernet fra fengselsgården for at hans bror, Miguel, som satt i sam-

Forts. side 7.

APARTHEID I SYD-AFRIKA

Glad komité-optimisme i Norge, som skal løse problemene!

I «Peer Gynt» beskriver Henrik Ibsen nordmannens livslange flukt fra løsningen av sine egne problemer. Ola Nordmanns spesielle form for storartethet har skapt ham til viktigere ting enn å stelle med sitt eget i sitt eget land. Har Ola valget mellom å hjelpe sine egne og å få utbasunert at nu skal han til med storveies tiltak og innblanding i Sydafrika, så velger han det siste.

Atter igjen har den norske offentlighet blitt velsignet med et slikt komisk tiltak og en ny komite! Denne gang skal de hvite og ikkehvite i Syd-Afrika bli løftet ut av løsningen på sine egne problemer ved en celeber norsk innblanding under ledelse av den evigvarende Gunnar J a h n.

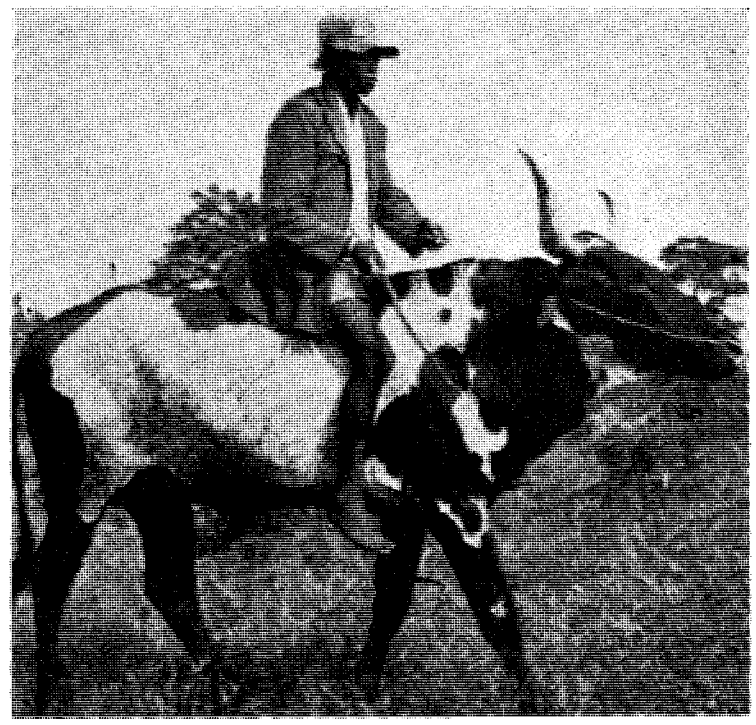

En av den norske sydafrikakomites protesjeer

«Friheten» meddeler med synlig glede at på et møte i Oslo ble den norske Syd-Afrikakomité konstituert. Direktør Gunnar Jahn og den allestedsnærværende Thorleif *Schjelderup* talte. Det skulle naturligvis settes igang «en utbredt informasjonsvirksomhet for å skape en sterk opinion mot Syd-Afrikas rasepolitikk over hele landet.»

Ved siden av de ovennevnte skal følgende «Syd-Afrikaeksperter» være medlemmer av denne fantastiske komité hvor man vil finne innlagt mellom et par blåøyede, trofaste oppropsnavn i oppløsningens tjeneste:

Johs. *Andenæs*, Alette *Engelhart*, Lauritz *Johnson*, Dagfinn *Dekke*, Albert *Nordengen*, Ragnar *Forbech*, Lasse *Åsland*, Jørgen Fredrik *Moen*, Brita *Merton*, Marius *Sandvei*, Dag *Halvorsen*, Didrik Arup *Seip*, Jacob *Sverdrup* og Hans Jacob *Ustvedt*.

Man savner forgjeves forfatteren Hans *Geelmuyden*. Men han kjenner jo forholdene dernede! Han har skrevet om disse ting. Derfor lider han ikke av noen glad komité-optimisme om at propaganda i Norge kan løse disse problemer i Afrika.

* * *

Da vi ikke har meningsfrihet i den norske, såkalte demokratiske presse — grovarbeidet før diktaturet er jo allerede gjort — kjenner den norske almenhet intet til hva spørsmålet dreier seg om i **Syd-Afrika. Hva apartheid er** — en levelig ordning for begge parter — er det øyensynlig forbudt å skrive om. Det er ganske fantastisk at en komité hvis medlemmer er ignoranter hva disse spørsmål angår — uimotsagt skal agitere for en ordning som uvegerlig vil resultere i at hvite som fra 1652 har bodd, bygget og dyrket opp landet skal kastes til fordel for desorganisasjonens krefter. Vi vet da hvor Syd-Afrika havner. Vet ikke noen i komitéen det også? Det er grunn til å ånta det.

Vi gir nedenfor ordet til det britiske tidsskrift *Northern World*, London.

Det er ikke mange som foretrekker å se sitt eget folks identitet og karakteristiske trekk gå tapt i en kosmopolitisk blanding. Apartheid i Syd Afrika er et positivt skritt henimot opprettholdelse av forskjelligartede kulturer uten at dette skal medføre en overhøyhet fra et folks side vis a vis et annet, hva så mange feilaktig antar.

Apartheids endelige mål er selvstyre, uavhengighet og frihet både for europeer og afrikaner, i deres eget avgrensede land. Og dog søkes denne politikk hindret på den ene side av folk som ikke kjenner dens endelige mål — på den annen side av industrielle som øn-

Forts. side 7

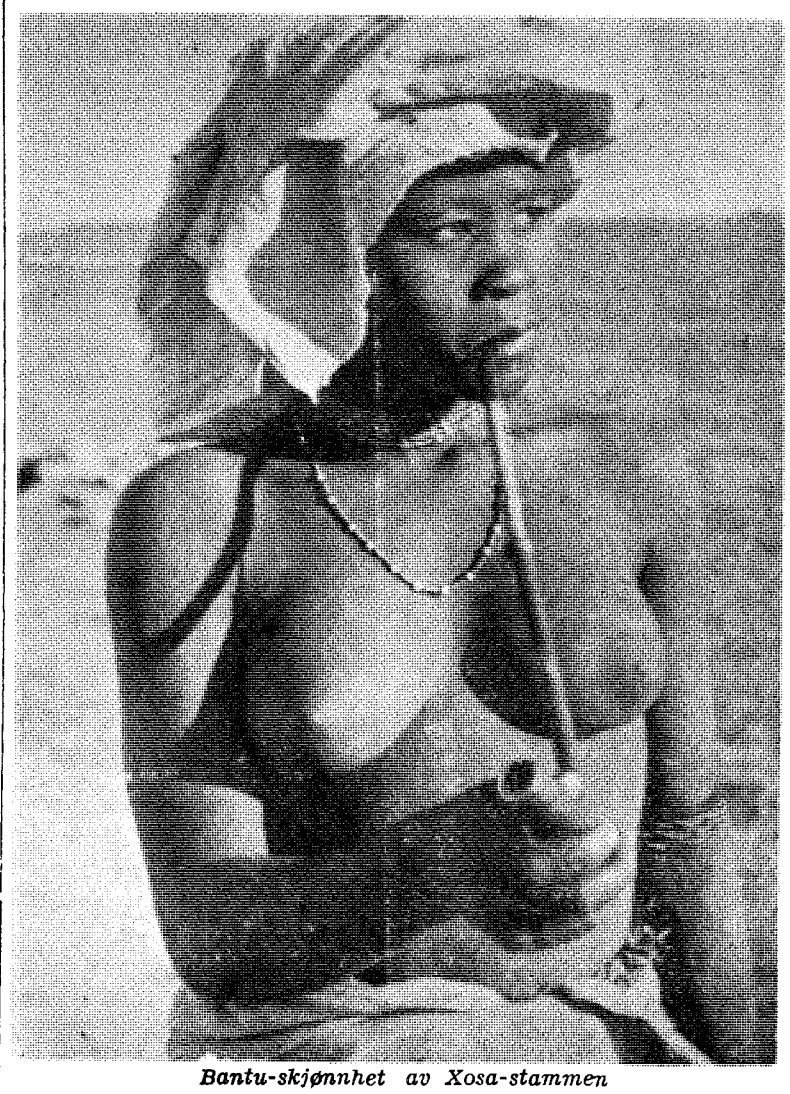

Bantu-skjønnhet av Xosa-stammen

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

JUAN PERON:

Eventyret om pressefriheten

I verden er det bare to store avis-, magasin- og publikasjonskjeder: de som tilhører den vestlige tendens, skrevet, dirigert og finansiert fra la Sociedad Interamericana de Prensa (SIP) med sete i New York, — og de russiske aviser som kommer ut bak det europeiske og asiatiske jernteppe. Russerne styrer alt fra Moskva over sine offisielle propagandaorganer. De vestlige makter derimot simulerer å gjøre det via private foretagender etter visse prinsipper som de foregir å følge, men hundene er de samme selv om halsbåndene er forskjellige. De engelske aviser har et eller annet slags system med å unngå denne strikse gruppering, og av og til står de — som sin regjering — med Washington, og andre ganger med Moskva. De uavhengige organer som i små opplag kommer ut i noen land frister en meget vanskelig tilværelse idet de store avisorganer fører en ruinerende annonsekrig mot dem. Systemet er enkelt. De store organer boikotter de handelsforetagender og de private som averterer i «svartelistens» aviser. Således oppnår man enstemmig at alle opinionsdannende organer følger herrens røst. Dette kaller man nå for «pressefrihet».

Hvis en statsmann bestemmer seg for å gjøre bruk av sin rett til å ha sine egne opinionsorganer eller tar forholdsregler mot disse falskhetsfabrikanter ved å innføre en passende sensur i forsvar av de nasjonale interesser, da begynner kjeden av nyhetsbyråer straks å sende ut «nyheter» hvor man passer vel på å fremholde at det dreier seg om en «diktator» og at regimet er «totalitært» eller «antidemokratisk». — Straks deretter begynner man tvetydig å tale om en revolusjon, mens den ubeskrivelige Jules Dubois (president i SIP og år 1958 utnevt til «pressefrihetens helt» under en internasjonal kongress i Buenos Aires) gir seg ut på sin faste reise for å bekjentgjøre den. Det argentinske diktatur tilhører SIP, og dets bekjente medlem Gainza Paz, er den som overvåker «den demokratiske linje» under overoppsyn av Jules Dubois, som periodisk reiser til Argentina.

Til tross for dette fins det ennu noen tosker som tror på pressefriheten og det er utrolig nok til og med noen som også tror på de nyheter som blir publisert. Selv har jeg aldri slukt de preparerte retter fra de forskjellige organismers presse- og propagandakontorer, og jeg har heller aldri latt disse bedrag gjøre

JUAN PERON

noe inntrykk på meg i løpet av den tiden jeg sto for regjeringen. Derfor har jeg den ære å regnes med blant de «totalitære».

Den innflytelse som publisiteten har fått i vårt århundre har vært avgjørende for dens benyttelse i den internasjonale politikk. De gamle sannferdige og gode avisers prestisje, utnyttet av eventyrere og forretningsmenn, har fått en tilsvarende skjebne. Den forferdelige deformasjon av alle verdier som karakteriserer vår tid kan ikke ha gått opinionen forbi. Det er ikke lenger noen hemmelighet at mange aviskjeder ikke er noe annet enn handelsforetagender som selger trykksaker slik som andre selger kosmetikk eller jernvareartikler. Før hevet de fattige men reelle aviser seg moralsk med sin lojale informasjon og sin ærefulle prediken. Da publisitetens tidsalder begynte å gjøre seg gjeldende, ble denne primitive posisjon litt etter hvert lagt til side for å tjene annonsørenes interesser. Således omvendt til en vulgær handelsvirksomhet degenererte avisene langsomt til sanne monopoler.

I dag er det ingen som ikke, med forskjellig resultat, benytter publisiteten for reklameformål. Men imperialistene er ute etter noe mere enn den blotte og bare publisitet. Det er ikke nok for dem å annonsere en salgsartikkel, de skal også for enhver pris ha den tvunget innpå folk, og da strekker ikke notisene til. I De Forente Stater har man derfor skapt en publikasjonsservice, maskert under forskjellige navn og forkortelser. Denne service er en organisme som blander uvedkommende ting inn i nyhetsstoffet, som utnytter det, sikter det og distribuerer og reproduserer det. Det er klart at denne organisme som skjuler seg innen de såkalte «informasjonskilder» og «internasjonale nyhetsbyråer» arbeider etter prefabrikerte retningslinjer utsendt av det hovedkvarter som kommanderer og dirigerer gruppen. Om noen fra en avis kan skjemme ut en person, kan man fra denne organisme gjøre det samme med en hel nasjon. På denne måte kan man bringe en regjering i miskreditt verden over og føre et helt folk ut i en krig.

Noen av disse internasjonale foretagender tilhører eller arbeider for spionasjetjenesten i de land som via «informasjonsfrihet» og «adgang til informasjonskildene» åpner veien for tallrike agenter og spioners virke, til en viss grad sikrende dem straffefrihet.

Pressefriheten, alltid motiv for intense kampanjer, forutsetter ikke forsvar av noe som helst slags prinsipp, men derimot en sann internasjonal agitasjon som er bestemt til å påvirke folkeopinionen i alle land. Hvordan kan det ellers forklares at Russland var demokratiets modell i alle aviser inntil 1945, og så plutselig i 1946 det verste av alle diktaturer — og at Spania, som like inntil nylig måtte finne seg i strenge sanksjoner og ondskapsfullheter, i løpet av få dager har skiftet diametralt aspekt i den «frie presse»?

Flertallet av disse aviser som både her og der påberoper seg å representere folkemeningen gjør det i virkeligheten ikke, og deres samtidige kampanjer verden over, basert på fabrikerte nyheter, uhørte baktalelser og falskheter, er dog ikke farlige, for folkene har nå kommet dithen at de har oppdaget sannheten bak løgnen. Disse aviser vil en dag få sin straff, for om de noen gang kommer til å si sannheten, vil ingen tro dem.

I den lange krigsepoke fra 1914 og frem til våre dager har den tekniske militærinformasjon passert over til sivile organer. Således har de gamle nyhetsbyråer gått over til å bli sanne militære informasjonssentraler, mens talløse spioner og provokasjonsagenter går omkring over hele verden forkledt som «journalister». Kampen for den frie adgang til informasjonskildene er intet annet enn et forsøk på å lette spionasjen. De land som ikke har sin egen internasjonale informasjons- og propagandaorganisasjon, hvorigjennom de slipper løs sine slag på det politiske, økonomiske og militære område, er forsvars- og våpenløse i den kalde krigs kampanjer.

Presse og informasjonsfrihet, skapt ut av god tro, er en av den siviliserte menneskehets største goder, men benyttet i dårlige hensikter er den snart en av de verste svøper. Den forstyrrelsesbringende anvendelse av den negative internasjonale intelligens, den kalde krig som det kalles, har sammen med den overlagte falske og hykleriske anvendelse av voldelig press skapt en latent tilstand av fordekt krig i landenes internasjonale forbindelser. Det er å likne med en kronisk prosess som man tåler til tross for dens plager, men som til slutt nesten alltid får farlige konsekvenser. Folkene som ser seg oversvømmet av disse irriterende metoder, landene som er støtt over den agressive fremgangsmåte og de enkeltpersoner som er såret av urettferdigheten adderer seg hver dag til systemets fiender. «Den som sår vind vil høste storm».

Denne undergravningsvirksomhet, verk av små og uansvarlige menn, til tross for hva slags stillinger de nå enn besitter, fører altså med seg alvorlige og ubeleilige uoverensstemmelser i de internasjonale forbindelser. Men folkene vil uten tvil stille seg over denne virksomhet. Det beklagelige er bare at disse instrumenter som burde ha tjent til å grunnfeste vennskapene og friheten blant verdens folk i disse umoralske og uansvarlige krefters hender forandrer seg til å bli instrumenter for hat og undertrykkelse. Når vi kaster et blikk tilbake på tidene og på menneskene, fortoner nedgangen og tomheten seg som et angsfylt gufs. Hvor meget nedverdiges ikke menneskeheten på veien til sin bestemmelse ved å bytte ut de høytstående og kloke statsmenn med dårlige og løgnaktige!

FLYKTNINGEÅRET

(Forts. fra s. 1)

nekte Vlassovs armé asyl. Svenskene utleverte baltiske og tyske flyktninger til Sovjet.

Den millionen arabere som har det vondt i Gaza-området er blitt kastet ut av kameratene til Amerikas finansminister Morgenthau.

Algier-flyktningene. Ja, hvem har skylden der?

Kort sagt. Alle flyktningene i dag er offer for Amerikas inngripen i forhold som det ikke hadde det minste greie på.

Det er i all fal en historisk kjensgjerning, at hvis Amerika ikke hadde grepet inn i krigen, så hadde vi ikke hatt ett eneste ett av de flyktningeproblem som vi har idag.

Den forstyrrelse, øeleggelse, sorg og nød som amerikanernes tåpelige politikk i Europa har forårsaket, burde Amerika betale selv. Alle «minusflyktningene» burde få fri reise til Amerika og statspensjon der.

Kanskje Amerikas president nå vil tenke seg om før han ødelegger Europa ennå en gang?

Alle flyktningene i Asia kommer av Amerikas geniale politikk i Kina. Statene burde også ha moralsk plikt til å tømme Hongkong for flyktninger.

Det ville være veldig greit om de «stormenn» som talte om flyktningene, ikke begynte med konsentrasjonsleirene til Hitler, men begynte med Roosevelts bolsjevisering av Europa. Den amerikanske politikken i Europa var en forbrytelse kort og godt. Og den kan ikke bøtes på med avlatspenger fra det norske folk.

Om noen ganske få år får vi et nytt flyktningsproblem i Europa. Vi får 2 millioner berlinere. Hvem skal da ut med avlatspenger?

Og så får vi snart noen millioner kinesere fra Formosa. Hvor skal de hen? Og de hvite i Sydafrika-sambandet? Og i Amerika selv? Om 10 år har negrene i de fleste sydstatene den demokratiske makt. Hva da?

Det hele kommer av at de kristne i «den frie verden» stod bak Roosevelt da han ødela Europa. Med blinde øyne støttet de kristne Roosevelt, da han fremmet den antikristelige religion, Marxismens sak. De kristne sviktet sin Gud og tilbad Marx og Mammon og den «rette sida», den som lønnet seg best. Og nå vil de ikke gjøre bot. De vil ikke revidere «landssvikoppgjøret». De vil ikke revidere Nürnberg-dommene. De vil komme unda straffen ved å kaste noen avlatspenger i kisten.

«Og da må straffen komme».

O. K.

DRIVMAKTER

(Forts. fra s. 4).

1912 doserte Koht den historiske materialisme både på det kgl. Frederiks og på historikermøter. Siden har dette universitetet vært arnestedet for den materialistiske historieoppfatning. Jeg vil ikke gjøre reklame for Kohts puerile elever og deres skadevirkninger på ymse felter. Det er nokk å peke på historielærerne på de høyere skoler.

Et gammelt ordtøke sier at når Fanden blir gammel, går han i kloster. I sin forhåpentlig siste bok: «Drivmakter i historia» vender Koht seg mot sin ungdoms kjærlighet. Han er nå kommet til andre resultater. Religionen er såmen blitt en samfunnsmakt. Og, sier Koht videre: Ein historikar kan korkje bli dogmatiker eller determinist! — Det er for silde, Halvdan Koht. Deterministen og dogmatikeren har ødet alt.

Hans Egede Nissen.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

APARTHEID I SYD-AFRIKA

(Forts. fra side 5).

sker å bevare intakt sitt forråd av billig afrikansk arbeidskraft og som konsekvent motsetter seg regjeringsbestrebelser til fordel for afrikaneren, slik at han skal få land selv, bli økonomisk uavhengig og befries for fremmed industriell utbytting.

Hva betyr «Apartheid»?

spør tidsskriftet «Northern World». Ordet betyr en tilstand av separasjon, adskillelse. Det ledende prinsipp er at de kulturelt sett ennu ikke så fremskredne ikke-hvite — fremfor alt bantuene skal bringes oppover til ansvarlig selvstyre, alt innenfor deres egne samfunn og i deres egne landområder. Det planlegges for afrikanerne fulle rettigheter på deres egne områder, når de har lært i praksis de plikter og det ansvar som følger med et selvstyres rettigheter. Man vil ta skritt til å sikre at afrikaneren etterat han har nådd en slik utvikling — ikke skal forlate sitt eget folkesamfunn for å trenge inn i det europeiske samfunn og dets styre.

Apartheid tilsikter å gi de innfødte folk midler til utvikling ved å gi dem anledning til å arbeide til fremme av deres egne folk. På denne måte kan det skapes fremtid både for afrikanerne og europeerne på deres egne adskilte territorier.

Hvilke rettigheter har bantuene i Syd-Afrika?

Påstander om at bantuene ikke har noen politiske rettigheter i Syd-Afrika eller at deres tradisjonelle form for styre ikke lenger eksisterer — er usanne. De skiftende administrasjoner har alltid bestrebet seg på å respektere bantuenes tradisjonelle skikker og sedvaner, unntagen når disse har krenket moderne kristne grunnsetninger. Arvelig høvdingstyre (headmanship) spiller også nu en viktig rolle i stammenes daglige liv. Rettstretter — forsåvidt de angår rettigheter til jord og bantuenes rettigheter fra gammel tid — disse avgjøres fremdeles av høvdinger og eldste.

I byområder er etablert institusjoner som setter bantuene i stand til å ordne sine egne affærer. Funksjonærene på disse kontorer blir valgt blant beboerne i de «sorte» bydeler.

På landet er det i bantudistriktene dannet en ny form for stammeledelse ved hjelp av en lov for rettighetsutøvelse av bantuene. Herved er disses maktområde og selvstyre i stor utstrekning blitt utvidet. Der er allerede over tyve slike stammestyrer. Disse består av en høvding og en av de eldste, som ansees for å være best i stand til å dra omsorg for vedkommende stammes ve og vel.

Hvilke områder kalles bantu-land?

Bantuland er de områder som hovedsakelig var befolket av bantuer dengang de hvite slo seg ned i Syd-Afrikas indre.

Bantuområdene omfatter løseng kalkulert 15 millioner acres eller 56 tusen engelske kvadratmil. Bantubefolkningen i Syd-Afrika teller 8,9 mill. mennesker av hvilke 42 % lever i Bantuland, i regioner tildelt dem, 37 % lever i «hvite» områder og 21 % i byområdene.

Hordan er europeerens holdning overfor den innfødte befolkning?

Medfølelse er kanskje det ord som best karakteriserer den opplyste europeers innstilling mot den mindre fremskredne afrikanske befolkning.

Naturligvis finnes unntagelser, men som regel føler den hvite seg forpliktet til å dra omsorg for den ikke-hvite og til å dele med ham sine tekniske og videnskapelige kunnskaper. Hva kulturen ellers angår søker han å hjelpe afrikaneren å utvikle dennes egen kultur slik at den ikke-hvite kan bli intellektuelt uavhengig av europeisk veiledning.

Hvordan er er fremtidsutsiktene?

Syd-Afrika gjør hva det kan for å hjelpe det afrikanske folk til på alle områder å realisere de ovenfor forklarte prinsipper for Apartheid. Gratis skolering i seminarer, tekniske skoler og universiteter er forutsetningen, samtidig som svære summer brukes hvert år for utviklingen av Bantu-områdene. I den nye lovgivning blir det gitt større spillerom for bantuene til lokalt selvstyre. Stipendier blir gitt til sønner av høvdinger og eldste for å gi dem anledning til å fortsette sin utdannelse på et høyere plan. Regulære kurser for høvdinger og eldste skal fremme disses effektivitet. Det er fremfor alt viktig at afrikaneren streber oppad slik at de kan greie sine egne saker i sitt eget land.

Vil sammenblanding tjene menneskelig verdighet?

Kravet på folkesamrøring er idag meget på moten i mange deler av verden. Den ivrige støtte som gis til dette prinsipp er imidlertid meget besynderlig, ettersom det ikke sees gyldige grunner for den tese at oppgivelse av kulturell, lingvistisk og etnologisk individualitet skulle befordre opprettholdelsen av den menneskelige verdighet.

Når man erindrer at en irsk setter skiller seg fra en skotsk fårehund — så vet en at det også er forskjell mellom menneskene både innvendig og utvendig. «Likegjørelsen» ignorerer ovenstående realitet og forkjemperne for sammenblanding (av raser) krenker naturens lover ved å tvinge folk mot deres vilje til å oppgi sin individualitet ved å oppslukes i en felles smeltedigel. På den annen side anerkjenner *apartheid* i Afrika de forskjellige rasers status, uten at man nekter noe menneske dets rett til livsutfoldelse i sitt eget stammefolks tjeneste.

Det er sant at enkelte medlemmer av visse raser i fortiden har bedret sin stilling gjennom blanding med mer begunstigede rasegrupper. — Men en slik forbedring *kan* være en farlig feiltagelse . . .

I mangel av noe bedre kan «likhetsmakeri» bli en løsning. Det kan tenkes å ha noe å by dem som ikke øyner noe håp om fullbyrdelse av egen individualitet blant sine egne og i den innfødte kulturkrets. Men selv i beste tilfelle vil dette være imitasjon, og imitasjon er ikke virkeliggjørelse av egen individualitet.

Mange sydafrikanere ser i Apartheid den beste vei for bantufolket til områder med uendelig utvikling, ved å kaste tilside skranker mot fremskritt og ved å etablere den plattform på hvilken bantuen kan bli et verdifullt medlem av sin nasjon.

Såvidt Northern World.

A. L.

Averter i
FOLK OG LAND!

Primo de Rivera -

(Forts. fra s. 5).

me fengsel, ikke skulle behøve å se det når han gikk over garden. Han bad også om å få bli begravet etter katolsk ritual.

Og så slo da klokken 7 om morgenen. José Antonio og fem andre kamerater stod foran eksekusjonspelotongen. De kommunistiske militssoldatene hevet geværene, og gjennom den dype taushet som ruget over fengselsgården, hørte en José Antonios oppmuntrende rop til kameratene i martyriet: «Mot, gutter! Bare et øyeblikk til så er det over. Vi dør for Spania. Leve Spania!»

Slik døde, for 23 år siden, i et rødt fengsel, mannen hvis ånd overlevet den forbrytelse som tok hans liv for å forme fedrelandets kommende skjebne.

Vicente Talón Ortiz.

Samfunnssyn og samfunnsforhold

Med samfunnssynet skifter også samfunnsforholdene — naturligvis — etter en tids forløp. De siste to hundre år har vist dette med stor tydelighet.

Til midten av syttenhundretallet var det vanlig å tro på en opprinnelig gullalder hvor alt var vel og bra — senere et gradvis eller sprangvis forfall. Selv opplysningsfilosofen Montesquieu, den fornemste ideologiske bidragsyter bl a. til vår grunnlov, synes å være tilhenger av denne tanke.

Den bevarende kraft, som delvis holdt forfallet stangen, var religionen. Slik så menigmann på det. Dette ga presteskapet en dominerende innflytelse.

Men fra midten av det attende århundre blir man var at en utvikling har funnet sted. Utvikling blir det fremherskende begrep i menneskets syn på historien og seg selv.

Og utviklingens synlige bannerbærere er borgerne. Vi får borgerrevolusjonen av 1789. Gjennom Lamarck og Darwin blir evolusjonstanken universell. Spørsmålet om evolusjonens drivende krefter melder seg da naturlig som det neste: Sosialøkonomene Adam Smith, Malthus og Ricardo gir tilsammen svaret: Fri konkurranse og utvalg. «The survival of the fittest» konstuerer Darwin på det universelt, biologiske plan, som også omfatter det menneskelige samfunn. Bedriftsherren blir samfunnets kjeledegge. Det er liberalismens tid.

Det kommunistiske manifest av 1848 introduserer en ny fargesjatering i begrepet «utviklingens drivende kraft». Det er de materielt rettede bestrebelser, utgått av nærings- og kjønnsdrift, som betyr noe. Kroppsarbeideren, som er materien nærmest, blir samfunnets yndling.

Men en ny erkjennelse kan allerede anes i synsranden: Det er tanken på hva G r a v e n har betydd i menneskets kulturutvikling. «Resultater av riktig kalkylert nytte» slik tolker materialistisk historieforskning de første kulturelle landvinninger. Men arkeologiske fakta stiller seg uforskammet avvisende overfor denne teori. Derimot tillater de oss fullt ut å betrakte gravofferet, i videste forstand, som opprinnelsen til jordbruk og fedrift, teknikk og handel, sprog og vitenskap. Det gjelder også ildfremstillingen: Ilden blir «født» av en kvinnelig trefigur, «Maja», som en tømmermann tar under behandling.

Den første hage, stall, butikk og skole, det første verksted og laboratorium er graven, terskelen mellom instinktliv og kulturliv.

Og kulturen selv er et biprodukt av menneskehetens Hamletdialog med hinsidige makter.

Hvorvidt de formodede svar fra den andre siden av Charons flod bare er tomhetens ekko — det er det ikke historikerens oppgave å avgjøre. Men han er nødt til å anerkjenne at ideen om makter på den «andre siden» har vært særdeles vital hos menneskene. Og at den har hatt en veldig og positiv kulturell betydning.

Den tanken vil forandre vår nåværende samfunnsstruktur.

Oscar d'Acqueria Aall.

ORD AV

LORENTZ VOGT

I Tønsberg Blad for 5/4-51 skrev senere avdøde direktør Lorentz Vogt bl. a. følgende:

— Av de mennesker som lot seg rende omkull av pågående etterforskere og vedtok forelegg den første tid er det mange som i dag føler seg dypt forurettet og med rette. Som alltid blir det enkelte tilfeller som utpeker seg. Berømt og betegnende for tidsånden den gang var at politi og senere Justisdepartementet godtok følgende erklæring:

«Jeg erkjenner meg ikke skyldig, men vedtar allikevel».

Kun en meget bestemt opptreden fra et medlem av Stortingets justiskomite brakte riksadvokaten på rett kjøl, så han opphevet forelegget. Men hvilken utenforstående myndighet har hatt anledning til å gjennomgå alle forelegg? Man har videre mishandlingene av uskyldig arresterte i fengslene, bl. a. av banksjef Sandberg.

Så kommer, og det er av verre ting, administrasjonens uvilje til å etterleve frifinnende dommer, ikke bare bokstaven — det er den nødt til — men i ånd og sannhet. Her har man tilfellet med handelsråd Johannessen. Samtidig ble der i Langelandsaken ført bevis for, at en rekke høyere embetsmenn innen Justisdepartementet hadde opptrådt mindre heldig uten at Regjeringen har trukket konsekvensen herav —.

Kampfeller

Folk og Land vil gjerne hjelpe en eldre, ensom, hårdt prøvet NS-mann til en radio. Hvem har en brukt å overlate? — Ring eller skriv til ekspedisjonen.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Waffen SS

Stillingsveksling med PAK

(Forts. fra s. 1)

krigen, også allerede før vestfelttoget, var innlemmet i hæren. Bare fra denne kom direktiver for utdannelse, kampføring og innsats. Dette sier egentlig alt om de mest feilaktige ytringer i dag».

De norske frivillige kan forøvrig rose seg av å høre til den første tropp av europeiske frivillige i kampen i øst. Hausser skriver herom: «Di visjon «Wiking» bestod foruten av «Germania» av regimentene «Nordland» og «Westland» og var for 50 % vedkommende sammensatt av hollendere, dansker, nordmenn og finner. De var den første tropp med europeiske frivillige».

*

Vi har tidligere omtalt det berømte 14. panserjegerkompani, hvor en rekke norske frivillige kjempet. Det kan da ha sin interesse å gjengi et lite avsnitt av boken om en innsats av dette kompani:

«Ennu vet ikke nederlenderne og nordmennene av 14. panserjegerkompani annet enn at deres marsjmål er stedet Mga, at de er avgitt fra sitt forband og underlagt en enhet av hæren og at det sør for Dewa raser et stort forsvarsslag.

Mga er allerede overfylt av forsterkninger, og snart forlyder det at det er kommet SS-menn — «utlendinger». Etterhvert kommer wehrmachtsoldatene til for å «lukte på» de nye kamerater. De sparer ikke på gode råd og på forpleiningsdram som det er rikelig av.

Kort etter kommer allerede ordren om innsats. Veivisere leder kanonene ut av landsbyen, bortover Burma-veien (kalt så fordi den fører til den russiske jernbanestasjon Rangun) og inn i et sandtak bak jernbanefyllingen. I fullmånens bleke lys går det forbi artilleristillinger som ildvalsen fra mange russiske batterier har feiet hen over. Som sådd ligger de tapre kanonerer døde ved sine kanoner.

Ved daggry setter det straks inn kraftig artilleri- og granatkasterild, derimellom de infernalske innslag av Stalinorgler. Fire ganger 24 timer står mennene forsvarsberedt ved sine kanoner og når de overhodet overlever den frykteglige kanonade, kan de takke dekningsgravene i sandtaket, som fører langt inn i jordriket, for det.

Nordmennene skal bli de første som kommer til skudd. Da fienden forsterker seg i kilen som er drevet inn i den tyske front, viser også den første fiendtlige stridsvogn seg. Med ett er de lange, tause nordmenn lys våkne — tre skudd — — og stridsvognen står alt i flammer. Omkring kanonen slår nedslagene fra det sovjetiske artilleri ned.

Da bringer russerne en «Ratsch-Bumm», en 7,2 i stilling for å gi en slepevogn på kjeder ildbeskyttelse idet den vil passere jernbanefyllingen. Begge faller som offer for nordmennene. Og da om ettermiddagen en ny stridsvogn viser seg i skogsnaret blir den skutt sammen av en annen kanon i samme norske tropp.

Nordmennene er lykkelige, men de er det på en måte som de andre kaller «stur» — de skyter ganske enkelt videre. Hvor som helst fienden forsøker å komme frem med sine geværlag, smeller det av sprenggranater blant dem. Om kvelden uttaler kommandanten for grenaderbataljonen i avsnittet Rangun sin anerkjennelse. Nordmennene sier ikke et ord, de drikker tilfredse sin dram, røker sine piper og går tilbake til kanonene — — —».

*

Ellers peker forfatteren på at der blant alle lands frivillige var en viss misstemning over at det fra tysk side ikke ble klart presisert hvilken fremtid det var tiltenkt de enkelte land etter krigen. Særlig var dette problem brennende blant offisersaspirantene ved Junkerskolen Tölz. I denne forbindelse nevner forfatteren at Hitlers telegram til Qusling 28. september 1943 var av den største betydning og ble hilst med alminnelig tilfredshet av alle de frivillige. Det het i dette telegram bl.a.:

«— — Det er der Führers vilje, etter den seirrike avslutning av denne skjebnekamp å la fremstå i frihet og selvstendighet er nasjonalt og sosialistisk Norge, som bare avgir de funksjoner på et høyere plan til et europeisk fellesskap, som er nødvendig for Europas sikkerhet, fordi bare fellesskapet kan og vil være den gjørende bærer av og garanti for denne sikkerhet».

(«— Es ist der Wille des Führers, nach den siegreichen Ende dieses Schicksalskampfes ein nationales und sozialistisches Norwegen in Freiheit und Selbständigkeit erstehen zu lassen, das nur jene Funktionen in der höheren Ebene einer euopäischen Gemeinschaft abgibt, die für die Sicherheit Europas unabdingbar sind, weil die Gemeinschaft allein entscheidener Träger und Garant dieser Sicherheit sein kann und wird»).

Også i dag har Norge måttet avgi disse «funksjoner på et høyere plan» til fordel for fellesskapets sikkerhet. Men hvor blir det så av alt snakket om og dommene over Quisling fordi han «ville bringe Norge inn under et annet lands herredømme»? Også her vil nok sannheten seire over løgnen i det lange løp.

NYSVENSKA RØRELSEN

Til «Land og Folk« skrives det fra Malmö at Nysvenska Rörelsens dr. Per Engdahl var taler ved en italiensk nasjonalistkongress i Pescara 3.—5 oktober. 17. okt. talte han i Wien ved Schiller-jubleet sammen med bl. a. undervisningsministeren dr. Drimmel og rector magnificus ved Wiens universitet. 23. okt. ble det så holdt en stor oppmarsj i Malmö med fakler og svenske og ungarske flagg, samt Nysvenska Rörelsens Vasafaner, av ungarske flyktninger og nysvensker. Per Engdahl var hovedtaler ved det påfølgende møte i det gamle Folkets Hus. Den ungarske flyktningeleder general Henney deltok også. Dagen før var admiralen gjestetaler ved et stort nysvensk Malmömøte. Videre har det vært holdt store student diskusjonsmøter i Lund og Uppsala med henholdsvis Per Engdahl og Bengt Olov Ljungberg som talere. Ved Tyske Sosialbevegelsens kongress i Kronberg/Taunus 17.—18. oktober ble K. H. Priester enstemmig gjenvalgt som president. Blant talerne var Bengt Olov Ljungberg og senere holdt han en rekke foredrag om den europeiske korporatismen ved møter i Ebingen, Metzingen, Köln, München-Gladbach og Göttingen.

*

VERDENS FLYKTNINGEÅR

I et Reuter-telegram fra New York heter det at generalsekretær Dag Hammarskiöld i et møte i FN's sosiale komité opplyste at de spesielle bidrag som hittil er kommet inn til FN i forbindelse med Verdens Flyktninover 21 millioner kroner. To tredjedeler av dette beløp kommer fra USA, sa han, og det er jo bare rett og rimelig siden USA har hovedansvaret for det milliontall av flyktninger verden har fått etter 1945. Når en leser dette tall og tenker på at Norge har satt seg som mål å samle inn 10 millioner kroner for egen regning, så kan en kanskje også gjøre seg visse refleksjoner.

*

GRAVSTENSAKEN I DANMARK FOR HØYESTERETT

Vår danske kollega «Revision» meddeler at den gravstensak fra Bevtoft, som vi flere ganger tidligere har omtalt også i «Folk og Land», vil komme for høyesterett 10. desember. Saken dreier seg som bekjent om en innskrift som en avdød frontkjempers foreldre har satt på sønnens grav og som presten og menighetsrådet vil ha fjernet. Det tok landsretten over en måned å få avsagt dom i saken. Det falt dom for at innskriften skulle fjernes, men selveste rettsformannen, landsrettsdommer Moritz Pedersen, stemte imot. Saken føres for Hans Jørgen Schmidts foreldre av høyesterettssakfører Bengt Jacobsen.

*

DE SYV OG DE SEKS.

Begeistringen for De syv begynner å kjølne noe her i landet også etter at det viser seg at England vil ha alle fordeler for egen regning. Lederen av den franske arbeidsgiverforenings hovedorganisasjon uttaler ellers at England har startet affæren med De syv for å kunne knuse fellesmarkedet. Det er vel dessverre større sjanse for at smålandene som henger i frakkeskjøtene på England blir knust. Ellers forsikres det iherdig fra Østerrike at man der bare har gått nødtvungent med. Helst ville en ha sluttet seg til De seks, men det forbød Sovjetsamveldet som brudd på nøytralitetsavtalen. Derimot har Sovjetsamveldet altså intet imot at både Østerrike og Finnland går med i den engelske sammenslutningen. Refleksjonene gjør seg vel selv.

*

KINESERE I SCHLESIEN

Polakkene har som kjent allerede klart å lage om Schlesien til et nærmest villmarksområde etter at tyskerne ble drevet ut fra det land de hadde eiet i århundrer. Siste nytt er at de har hentet kinesiske kulier til arbeid i kullgrubene og at disse når er blitt så tallrike at en har måttet innføre kinesisk som fag i skoleundervisningen. Så har da våre hjemlige Eisenhoverianere den glede at Europa har mistet en posisjon til det rødeste østen. Det tok århundrers kamp å kolonisere østområdene og også våre egne fedre var med på det, men det går hurtig å bli kvitt det igjen med den selvmordsinnstilling europeerne nå har fått.

Annelise Parow
TANNINNSETNING
Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen Kirke — Voldsminde

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN
Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

Bergs Assuransebyrå
ALT I FORSIKRING
Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Arkitekt
HUSTAD
BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN
Telefon 55 61 29 — Oslo

Oslo Stigefabrikk
Inneh. ALF T. LUNDE,
Mosseveien 8, Oslo
Tlf. 68 88 17, pris 87 07 79
Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og helsbare loftstrapper.

Har De betalt
bladpengene ?
Hvis ikke ber vi Dem gjøre det straks !

FOLK OG LAND
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214
Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.
Løssalg 65 øre
Annonsepris:
32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgironr. 16450.
Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo